

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 16 'Ιουλίου 1951 (Π.Ο.Η.)
"Ετος Δ'. Αριθ 107—Τιμή Φύλλου Δραχ. 1000

Γραφεία: 'Οδός Χαλκοκονδύλη 7—'Αθήναι
Τηλέφ. 33.839

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Σταύρος Καραμήτσος
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

'Εξάμηνος δραχ. 15.000—'Ετησία δραχ. 33.000
'Εξωτερικοῦ: 'Εξάμ. δολ. 3.—'Ετησία δολ. 6

ΣΥΜΠΤΩΜΑΤΑ ΗΘΙΚΗΣ ΚΑΤΑΠΤΩΣΕΩΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΠΟΣΥΝΘΕΣΕΩΣ

Τελευταίως εἰς τὰς ἡμερίδας ἀναγνώσκομεν ἐπικίνδυνον ἀνάπτυξιν τῆς ἐγκληματικότητος. Φόνοι, διαλύσεις οἰκογενειῶν, διαφθοραὶ, διαρρήξεις καὶ πλείστα ὅσα ἐγκλήματα καταλαμβάνουν σημαντικὸν τμήμα εἰς τὰς στήλας τῶν ἡμερησίων ἡμερίδων. Ἡ διαπίστωσις τοῦ γεγονότος αὐτοῦ γεννᾷ εἰς τὰς ψυχὰς μας, ἕνα συναίσθημα λύπης διὰ τὴν τεραστίαν ἠθικὴν κατὰπτωσιν, εἰς τὴν ὁποίαν ὀφείλεται ἡ ἀνάπτυξις τῆς ἐγκληματικότητος, ἀλλὰ καὶ ἕνα συναίσθημα φόβου διὰ τὴν κοινωνικὴν ἀποσύνθεσιν, πρὸς τὴν ὁποίαν ὀλοταχῶς φερόμεθα, ἐκ τῆς ἀναπτύξεως αὐτῆς. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ὑποσκάπτει καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ ἐθνικὸν μεγαλεῖον τῆς φυλῆς μας. Εἶναι δὲ ἐκ τῆς ἱστορίας γνωστὸν ὅτι οἱ λαοὶ τότε μόνον ἀποθνήσκουν ὅταν ἀπωλέσουν τὴν ἠθικὴν τῶν εὐαισθησάντων καὶ ἀποκτηνοθοῦν ἀνεπανορθώτως.

Ποῖος ὁμως θὰ δυνηθῇ νὰ προλάβῃ τὰς τρομακτικὰς συνεπειὰς τοῦ ἐπικειμένου αὐτοῦ κινδύνου; Ποῖος θὰ ἀντιδράσῃ κατὰ τοῦ μολύσματος τοῦ λαοῦ μας; Ποῖος θὰ ἀναλάβῃ τὴν εὐγενεστέραν ἀποστολὴν τῆς ἱστορίας μας, νὰ διαφυλάξῃ τὸν τιμαλφέστερον θησαυρὸν, τὴν ἀγνότητα τῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων μας;

Δυστυχῶς φοβούμεθα ὅτι εἰς ἕνα τοιοῦτον ποσοκλητήριον οὐδεὶς θὰ παρουσιασθῇ, διότι εἰς αὐτὸν τὸν τόπον, μόνον νεκροθάπται ὑπάρχουν! Κανεὶς δὲν ὑπάρχει διὰ νὰ ἐλέγξῃ καὶ νὰ κακίσῃ τὰ κύκλοφοροῦντα πορνογραφήματα. Κανεὶς δὲν ὑπάρχει διὰ νὰ διαμαρτυρηθῇ ἐναντίον τῶν ἀσέμων ταινιῶν. Κανεὶς δὲν εὐρέθη νὰ ἐλέγξῃ τὰ διάφορα ἔκτροπα τῆς ἐκπαιδεύσεως. Καὶ ἦτ' ἐπόμενον νὰ μὴ εὐρεθῇ κανεὶς διότι «πάντες ἐξέκλιναν». Οἱ πολιτικοί; Οὐδόλως ἐνδιαφέρονται διὰ τὸ ἠθικὸν μεγαλεῖον τοῦ λαοῦ μας· ὅχι μόνον δὲν τοὺς συγκινεῖ, ἀλλ' ἐπ' ἐναντίας τοὺς ἐνοχλεῖ. Ἀποδείξεις αἱ διάφοροι

νομοθεσίαι τὰς ὁποίας ἐγκρίνουν καὶ ἀποδέχονται. Ἀλλ' ἴσως τὴν εὐθύνην αὐτὴν θὰ ἔπρεπε νὰ τὴν ἀναλάβουν οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ Ἁγίου καὶ κατ' ἐξοχὴν Ἁγνοῦ Σωτῆρος. Ποία ὁμως δυσάρεστος ἐκπληξις! Οἱ ἴδιοι διὰ τῶν ἔργων τῶν ἀποτελοῦν ἄρνησιν πάσης ἐννοίας ἠθικῆς καὶ ἀξιοπρεπείας! Ἡ μὴ τῶν δροστηριότητος εἶναι νὰ σφίγγουν περὶ τὴν ὁσφὴν τὰ ράσα καὶ νὰ ἀναλαμβάνουν καθήκοντα ἀποσπασμα, τάρχου. Θὰ εἶναι δὲ οὐρανομήκης ἡ χαρὰ των ὅταν συλλάβουν καὶ ὀδηγήσουν εἰς τὰ κρατητήρια αὐτοὺς τοὺς φοβεροὺς παλαιοημερολόγίτας! Ἐὰν τώρα εἰς τὴν ἐνορίαν τῶν συμβαίνουν ἀκανανόμαστα ὄργια, ἐὰν τὸ αἷμα ἀδικῶν θυμάτων βοᾷ, ἐὰν ἀσέλγειαι καὶ ἀκατανόμαστοι πορνεῖται μολύνουν τὴν νεανικὴν ψυχὴν, τοὺς εἶναι ἀπολύτως ἀδιάφορον! Ἐν μόνον τοὺς ἐνδιαφέρει καὶ δι' ἓν μόνον ἀπασχολοῦνται, μὴ σταθῇ εἰς τὰ ἀμπελοχώραφά τους κανεὶς... παλαιοημερολόγιτης.

Κανεὶς λοιπὸν «ἀρμόδιος» δὲν ὑπάρχει. Διὸτ κανεὶς ἐκ τῶν ἐγκαθέτων «ἀρμοδίων» δὲν διέτηρσε εἰς τὰ βάθη τοῦ ψυχικοῦ του κόσμου τὸ ἐθνικοθησκευτικὸν μεγαλεῖον τῆς φυλῆς μας. Ὅλοι οἱ «ἀρμόδιοι» πολιτικοὶ καὶ κληρικοὶ εἶναι τὰ στοιχεῖα τῆς καθεστηκυίας ἐκείνης τάξεως, ἡ ὁποία ἐπαναπαύεται ἐπὶ τῶν ἠθικῶν ἑλῶν καὶ τροφοδοτεῖται ἀπὸ τὴν κοινωνικὴν σαπίαν. Εἶναι τοιαύτη ἡ πόρρωσις καὶ τόσον ἀνεπανόρθωτος ἡ καταρράκωσις ὥστε εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι καὶ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἐὰν συνήντων θὰ τὸν συνελάμβανον, θὰ τὸν ἐκακοποιῶν (διότι δὲν θὰ ἠνείχοντο τὸ μεγαλεῖον του) διὰ νὰ μεταβοῦν ἔπειτα εἰς τὰς «ἐκκλησίας» των καὶ νὰ εὐλογῇσιν τὰ πλήθη, ἐν ὀνόματι Ἐκείνου, τὸν ὁποῖον πρόδλίγου ἐκακοποίησαν.

Ποῖος λοιπὸν θὰ ἀντιδράσῃ; Μόνον ὁ εὐ-

ΤΑ ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΚΜΗΣ

Οὐδέποτε ἡ ἀνθρωπότης ἡσθάνθη μεγαλείτερον κλονισμόν ἀπὸ τὴν ἀναταραχὴν τῶν ἡμερῶν μας. Οὐδέποτε τὸ γένος τῶν Ἀνθρώπων εὐρέθη μακρότερον ἀπὸ τὸν Δημιουργόν του, μακρότερον ἀπὸ τὸ Φῶς.

Τὸ σκότος ἔχει καλύψει τὸν πλανήτην μας. Ὁ πόνος ἔχει κορυφωθῇ εἰς τὴν Παγκόσμιον ψυχὴν καὶ οἱ ἄνθρωποι παραπαίουν τυφλὶ εἰς τὰ τέλματα τῆς ἁμαρτίας. Τετέλεσται!

Τὸ ἀνθρώπινον γένος πληρώνει τὸ βαρὺ τίμημα τῆς ἀποστασίας του ἀπὸ τὸν Θεόν. Τὸ ἀνθρώπινον γένος βυθίζεται εἰς μίαν ἄνευ προηγουμένου βορβορῶδη καὶ σκοτεινὴν ζωὴν.

Διψοῦν οἱ ἄνθρωποι διὰ δικαιοσύνην καὶ ἡ δικαιοσύνη ἔχει φυγαδευθῇ. Ζητοῦν ἀγάπην καὶ ἀντικρῦζουν τὸ σαρκασμὸ τοῦ μίσους καὶ τῆς δολιότητος τὴν ἀπαισία μορφή. Ποτὲ αἱ μητέρες δὲν ἔκλαψαν ὅσο κλαίουσιν σήμερον. Ποτὲ τὰ νήπια δὲν ὤψασαν τὴν φωνὴν τῶν θρηνητικῶν ὅσον σήμερον προμαντεύοντα τὴν θύελλα καὶ τὴν συμφορὰν.

Ὁ πόνος περιζώνει τὸν ἄνθρωπον. Ἡ ἁμαρτία κατατρώγει τὰ ἔγκατα τῆς εὐτυχίας του, τὸν κάνει δυστυχῆ, ἀπελυσμένον ὁδοιπόρον ποὺ πορεύεται πρὸς τὸ θάνατον χωρὶς ἐλπίδα Σωτηρίας.

Φαίνεται νὰ πλησιάζει τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου. Τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν εἶναι ἀνησυχητικά. Ὁ μεγάλος ἀσθενής, ἡ ἀνθρωπότης, καλεῖται νὰ ἀποτινάξῃ τὸ ἔνδυμα τῆς ἁμαρτωλῆς ζωῆς. Ἐὰν δὲν ἔλθῃ τὸ Φῶς τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν ζωὴν, ἀσφαλῶς θὰ βαδίσωμεν τὴν ὑστάτην ὁδὸν τῆς ἀπωλείας.

Ἡ κρίσις ποὺ σοβεῖ εἰς ὁ βῆθος τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, εἶναι κρίσις ἠθικὴ. Ἡ χαλάρωσις τῶν ἠθικῶν μας ἐρεισμάτων, ἡ ἀμβλυσις ὅλων τῶν ἀξιών, καὶ ἡ ἐπικράτησις τῶν ταπεινῶν ἐνστίκτων καὶ ἔξεων τοῦ ἀνθρώπου, ἀποτελοῦν τὰ σοβαρὰ συμπτώματα τῆς κοινωνικῆς ἀσθενείας. Τὰ πάντα εὐρίσκονται εἰς μίαν ἐξαθλίωσιν. Ὁ ἄνθρωπος ταπεινοῦται καὶ διασύρεται, διαπομπεύεται ἡ ἀξία του καὶ καταρρακοῦται τὸ γόητρόν του. Γίνεται ἀντικείμενον ἐμπορίας, καὶ θησαυρίσεως, μετροῦται ὡς ἐμπόρευμα καὶ ὀδηγεῖται ἀγγελιδῶν εἰς πολέμους αἱματηροὺς καὶ φονικωτάτους.

Ὁ ὑψηλὸς ἰδεαλισμὸς καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ἠθικῆς ζωῆς ἐκδιώκεται συστηματικῶς ἀπὸ τὴν κοινωνικὴν ζωὴν ὡς μὴ ἐπιφέρων ὕλικόν κέρδος.

Εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν εὐρηται τὸ χρυσίον, ὁ πλουτισμὸς μὲ κάθε μέσον, ὁ πλουτισμὸς τῆς ἀδικίας, τῆς διαφθορᾶς.

Μέσα εἰς αὐτὴν τὴν γενικὴν σῆψιν, τὴν ἀποσύνθεσιν τῆς ἀτομικῆς καὶ ὁμαδικῆς ζωῆς, ἀναλαμβάνουν πολλοὶ νὰ δώσουν λύσεις, νὰ προτείνουν συ-

στήματα καὶ κοσμοθεωρίας διὰ νὰ βγάλουν ἀπὸ τὸ χάος τὴν ἀνθρωπότητα.

Ματαίως ὁμως. Ὁ κυκεὼν τῆς κοινωνικῆς ἀναρχίας καὶ τὸ τέναγος τῆς ζωῆς, ἐξακολουθοῦν νὰ καλύπτουν ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς κοινωνίας.

Καὶ τοῦτο, διότι τὰ αἷτια ποὺ ὠδήγησαν τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἐσχάτην πτώσιν, δὲν εἶναι ὕλικῆς μορφῆς καὶ προελεύσεως ἀλλὰ εἶναι ἡ ἠθικὴ ἀποχαλίνωσις καὶ ἀποτίναξις τοῦ Νόμου τοῦ Θεοῦ.

Πῶς εἶναι δυνατόν ἓνα γενεὸν σύστημα νὰ λάβῃ ζωὴν εἰς τὰ χεῖρας ἀπίστων καὶ ἀνήθικων κυβερνητῶν; Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων ὡς ρυθμισταὶ ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἀλληλεγγύη, ἡ ἀγάπη, αἱ ὑψηλαὶ ἀρεταὶ τοῦ Πνεύματος ὅταν ἐλλείπει ἀπὸ τὴν συνείδησιν ὁ θαυματουργὸς κόκκος τοῦ σινάπεως ποὺ λέγεται Πίστις;

Ἐλλείπει λοιπὸν τὸ βῆθρον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνεγείρεται τὸ οἰκοδόμημα τῆς ζωῆς. Τὸ βῆθρον τοῦ Ἡθικοῦ Νόμου. Δὲν ὑπάρχει ὁ ἠθικὸς ὀπλισμὸς εἰς τὸν ἄνθρωπον, δὲν ὑπάρχει σκοπὸς δι' αὐτὸ ἄλλωστε στρέφεται πρὸς τὴν ὕλην καὶ ἀποκτᾷ ἡ καρδιά του τὴν σκληρότητα αὐτῆς.

Ἐδῶ λοιπὸν εὐρίσκεται τὸ νευραλγικὸν σημεῖον ὅλου τοῦ ὕλιστικοῦ πολιτισμοῦ ὅστις μὲ τόσῃν ἐωσφορικῇ ἀλαζονίᾳ ὠρθώθη καὶ κατέρρευσε μεσοῦντος τοῦ 20οῦ αἰῶνος. Τοῦ πολιτισμοῦ τοῦ ὁποίου ἡ ὑπαρξις καθίσταται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον προβληματικὴ, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ μελλοντικὴ ἐπιβίωσις θὰ ἐξαρθρῇ ἀπὸ τὴν στροφὴν του πρὸς τὰς ἀξίας τοῦ πνεύματος.

Ὅταν ὁμιλῶμεν περὶ πνευματικῶν ἀξιῶν ἐννοῶμεν τὰς θείας ἀληθείας τὰς ὁποίας παρέδωσε εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος ἐπὶ Σωτηρίᾳ καὶ Ἀγιασμῷ Αὐτὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὁ σαρκωθεὶς Λόγος.

Διότι ἐκτὸς τῆς ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ θυσίας Του διὰ τὴν ἀπόσβεσιν τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος ὁ Θεάνθρωπος, παρέδωσε εἰς τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων τὸν ὕψιστον κανόνα τῆς ἠθικῆς ζωῆς, καὶ τὸ ἄριστον μέτρον τῆς ἐν Χριστῷ πολιτείας.

Καὶ ἐὰν διὰ τὴν σωτηρίαν ἐκάστου χρειάζεται ἡ οἰκείωσις τῆς Σταυρικῆς θυσίας, διὰ τὴν ὁμονικὴν ὁμαδικὴν ζωὴν εἶναι ἀνάγκη νὰ θεθοῦν ὡς βάσεις αὐταὶ αὐταὶ αἱ ἠθικαὶ ἐντολαὶ τοῦ Κυρίου.

Πέραν τῆς περιοχῆς ταύτης ὑπάρχει τὸ Βασίλειον τοῦ Σατανᾶ. Εἰς τὴν ζωὴν κυριαρχεῖ ὁ ἐξῆς ἀτεγκτος νόμος: ἢ θὰ πολιτευέσῃς σύμφωνα μὲ τὸν χρυσοῦν κανόνα τοῦ Θεανθρώπου καὶ θὰ εὐημερῆς ἢ ἡ δυστυχία, ἡ ἁμαρτία καὶ ὁ θάνατος θὰ σὲ συνοδεύουν καὶ πέραν τοῦ τάφου.

Τοιοιουτρόπως ἀντιλαμβανόμεθα τὸν λόγον τῆς κοινωνικῆς κακοδαιμονίας. Ἐφόσον ἡ ἐξαχρείωσις ἐξεδίωξε τὴν ἀγάπην, τὴν δικαιοσύνην, τὸν Χριστόν, εἶναι ἐπόμενον ἡ καταιγὶς τοῦ σκότους νὰ μαστίῃ ὅλον τὸ κοινωνικὸν σῶμα.

Ἴδου λοιπὸν πόθεν ἐξαρτᾶται ἡ κοινωνικὴ ἀνόρθωσις, ἡ σωτηρία καὶ ἡ προόδος.

Ἡ ὕλη εἶναι νεκρὰ καὶ μόνον τὸ πνεῦμα παραμένει ὡς αἰωνία, ὡς ἀθάνατος ἀξία ὅλης τῆς Δημιουργίας τοῦ Θεοῦ.

Δὲν ἀπομένει παρὰ μόνον ἡ στροφὴ τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸν Χριστόν. Καὶ πολὺ περισσότερον τοῦτο πρέπει νὰ γίνῃ ἀπὸ τοὺς ταγοὺς τοῦ ἔθνους.

σεβῆς λαός, ὁ Ἑρακλῆς αὐτὸς τοῦ ἐθνικοθρησκευτικοῦ μεγαλείου τῆς φυλῆς μας. Ἡ διαπίστωσις αὐτῆς, ἀποτελεῖ ἓν ἐπὶ πλέον μέρος τοῦ προγράμματός μας. Μετὰ τὴν κατάκτησιν τῶν θρησκευτικῶν μας ἐλευθεριῶν, μετὰ τοῦ αὐτοῦ θάρρους θὰ χωρήσωμεν εἰς τὴν ἠθικὴν ἐξυγίανσιν. Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας.

Ο ΕΧΘΡΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ἐγραψαμεν εἰς προηγούμενον ἄρθρον μας τὰς ὁλοκληρίας συνεπειὰς τὰς ὁποίας ἔχει ἡ εἰσαγωγή προτεσταντικῶν ἰδεῶν εἰς τὸν κορμὸν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἄς ἐξηγήσωμεν σήμερον τι εἶναι Προτεσταντισμός καὶ διατί οὗτος ἀποτελεῖ πέτραν σκανδάλου δι' ἡμᾶς.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐνθυμηθῶμεν τὰς χρονικὰς ἀπαρχὰς τῆς μεγάλης αὐτῆς κινήσεως ἡ ὁποία ἐκράτησε ἑκατομμύρια ψυχῶν αἰχμαλώτους τοῦ φιλελευθέρου πνεύματος τῆς μελέτης τῶν γραφῶν καὶ οἱ ὁποιοὶ ἀπὸ τὴν μέθην τῆς πανγνωσίας ἀπέρριψαν καὶ αὐτὰς τὰς ἀληθείας τῆς Θείας Ἀποκαλύψεως.

Ὁ Προτεσταντισμός, ἐγεννήθη εἰς στιγμὰς κατὰ τὰς ὁποίας ὁ παπισμός διὰ τῶν παρεκλίσεων καὶ τῶν διατροφῶν τῆς χριστιανικῆς πίστεως, εἶχε φθάσει εἰς τὸ ἀπόγειον.

Εἰς τὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν ὁ σφετερισμός τῆς αὐθεντίας τοῦ Πάπα μετὰ τὴν ἐμπορίαν τῶν συγχωροχαρτίων ἐδημιούργει τρομερὸν σάλον καὶ ἀναταραχὴν εἰς πάντας. Ἡ ἐγκατάληψις τῆς αὐστηρᾶς χριστιανικῆς θέσεως καὶ ἡ ἐπιδίωξις κοσμικῶν σκοπῶν ἐκ μέρους τοῦ Δυτικοῦ Κλήρου ὁλοκλήρωσε τὴν ἀπὸ καιροῦ σοβοῦσα κρίσιν εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Παπισμοῦ, ἄνθος καὶ καρπὸς τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ἡ Διαμαρτηρία. Οἱ Λούθηρος, Καλβῖνος, Σβίγγλιος καὶ Μελάνχθων ἀποτινάξαντες μακρὰν τοὺς δεσμοὺς τῶν μετὰ τὴν μητέρα τῶν τῆν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν, ἑταμον νέας ἀτραποὺς εἰς τὸ πεδίον τῆς πίστεως, αἵτινες ἠκολούθουν ἀντικρὶς ἀντίθετον διεύθυνσιν ἀπὸ τὴν Παπικὴν τοιαύτην.

Οἱ Μεταρρυθμισταὶ δηλαδὴ ὑπέθεσαν ὅτι τὸ νὰ ἐξουδετερώσῃς μίαν πλάνην διὰ μίας ἄλλης ἀποτελεῖ λύσιν καὶ μάλιστα ἰδεώδη.

Τοιοῦτοτρόπως ὠδηγήθησαν εἰς τρομερὰς ἐκτροπὰς, εἰς ἀντιφάσεις καὶ πλάνας αἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι ὀλιγώτερον ἀξιοκατάκριτοι ἀπὸ τὰς πλάνας τοῦ Παπισμοῦ.

Ἄς μὴ λησμονῶμεν ὅτι ἀπὸ τὸν πρῶτον σπόρον τῆς διαμαρτυρήσεως ἐγεννήθη κατόπιν τὸ πολυκέφαλον τέρας τοῦ ὀρθολογισμοῦ καὶ τῆς ἀρνήσεως, τὸ ὁποῖον τόσα ἐστοίχισε εἰς τὴν χριστιανικὴν ἀνθρωπότητα καὶ τόσον κατεστράφηκε αἰῶνας ὁλοκλήρους τὰς συνειδήσεις τῶν ἀνθρώπων.

Ὅλοι οἱ προτεστάνται ποτισμένοι ἕως τὸν μυελὸν τῶν ὁστέων τῶν μετὰ τὸν Παπισμόν, ἐνόμιζον ὅτι ἐκδικοῦνται τὴν ἀλαζωνίαν τοῦ ὅταν ὁ καθεὶς χωριστὰ καὶ ὅλοι ὁμοῦ ὑπερακοντίζουν εἰς ἐλευθεριάουσα κριτικὴ, ἥτις ἐδίχε αὐτὸ τὸ νόημα τῆς Θείας ἀποκαλύψεως.

Οὕτω προῆλθον αἱ ἀλλεπάλληλοι ὁμολογίαι, αἵτινες ἀρνοῦνται τὰς παλαιὰς ἀντιλήψεις τοῦ παπισμοῦ καὶ συγχρόνως ἀπορρίπτουν τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς αὐθεντικότητος τῆς Γραφῆς καὶ τὴν ἀξίαν τῆς Ἱερᾶς παραδόσεως.

Καὶ ἐπειδὴ τὸ ἔδαφος τῆς πλάνης εἶναι ὀλισθηρὸν καὶ κατωφερικόν, ὁ δὲ πλανόμενος συνεχίζει τὴν ἀναγκαστικὴν του πτῶσιν, ἐξετράπησαν εἰς μυρίας ἀλλοπροσάλλους καὶ ἀντιφατικὰς διακηρύξεις

καὶ διεσπάρσθησαν εἰς ἀπειροελάχιστα διαμαρτυρόμενα μόρια.

Ἐξ αὐτῶν ἀνεβίωσεν παλαιὰ καὶ καταδικασμένα αἱρέσεις, ἀντιλήψεις ἐχθρικά πρὸς τὸν χριστιανισμόν, εἰδωλολατρικά φιλοσοφικά συστήματα, καὶ αὐτὸς ἀκόμα ὁ Ἀθεϊσμός εὗρε φιλοξενίαν ἐπ' ἀρκετὸ διάστημα εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Προτεσταντισμοῦ.

Σήμερον οἱ σκοποὶ καὶ αἱ προθέσεις τῆς κινήσεως αὐτῆς μόνον ὑποφάν δύνανται νὰ κινῶν, καθότι δὲ ἔχουν οὐδεμίαν σχέσιν μετὰ τὸ ὀρθόδοξον πνεῦμα τῆς ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἡμεῖς πρέπει νὰ γνωρίζωμεν καὶ νὰ πιστεύωμεν εἰς τὴν Θεοσυστάτον Ἐκκλησίαν τῆς Ἀνατολῆς, ἡ ὁποία ἂν καὶ ταράσσεται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ἀπὸ ὀριζόμενους κακοὺς δαίμονας, ἐν τούτοις τελικῶς θὰ ὁδηγήσῃ τὴν ἀνθρωπότητα εἰς τὴν Σωτηρίαν.

Ὅσοι δὲ διακηρύττουν ὡς μεγάλῃ δυνάμει καὶ θρησκείαν τὸν προτεσταντισμὸν δὲν διέπονται παρὰ ἀπὸ πνεῦμα ἀπιστίας καὶ φρόνημα κοσμικόν.

Ἄς ἀποκρούσωμεν λοιπὸν ὅλα τὰ κηρύγματα παρομοίων ἀντιλήψεων καὶ ἄς συσπειρωθῶμεν θερμοὶ εἰς τὴν πίστιν καὶ ἀγωνιστὰί χριστιανοὶ εἰς τὸ φρόνημα, γύρω ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξίαν μας.

Ὁ ἀγὼν μας εἶναι ἱερός. Διότι ἡμεῖς μόνον δὲν ἀπεμπολοῦμεν τὰς παραδόσεις, ἡμεῖς ἀντιπροσωπεύομεν τὴν μίαν Ἀγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν τέμνοντες τὴν μέσην Βασιλικὴν ὁδὸν μεταξὺ τῶν δύο ἄκρων, τοῦ Παπισμοῦ καὶ τῆς Διαμαρτυρήσεως.

Καὶ διότι εἰς ἡμᾶς ἀδελφοὶ ἔλαχε ὁ Κλήρος νὰ ἀγωνισθῶμεν σθεναρῶς, νὰ ἀγωνισθῶμεν μέχρις ἐσχάτων τὸν ἀγῶνα τὸν καλόν.

ΚΑΚΟΤΕΧΝΟΝ ἈΝΤΙΓΡΑΦΟΝ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΣΚΟΝ

Τὸ πολίτευμά μας διέπεται ἀπὸ φιλελευθέρας καὶ δημοκρατικὰς ἀρχάς. Ἡ βουλὴ ἀποτελεῖ τὴν ἐγγύθειν τῆς διατηρήσεως τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν θεσμῶν αὐτῶν ἡ δὲ Κυβέρνησις ἐκτελεῖ μόνον ἐντολὰς καὶ φρουρεῖ τοὺς θεσμοὺς αὐτοῦ. Ποίος ὅμως ἐφάνταζετο, ὅτι εἰς μίαν τοιαύτην φιλελευθέραν Κυβέρνησιν, νὰ ἐπαρουσιάζετο ἕνα κακότεχνον ἀντίγραφον δικτατορικοῦ, ἀγνοοῦντος τοὺς φιλελευθέρους θεσμοὺς καὶ ποδοπατοῦντος ἀυστολῶς πᾶσαν συνταγματικὴν ἐννοιαν;

Οἱ ἡ διαπίστῳσις αὕτη δὲν εἶναι φαντασία ἢ ἐμπάθεια ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν σφοδρὰ πολεμικὴν, τὴν ὁποίαν ἤγειρεν ὁ ἡμερήσιος τύπος ἐναντίον τοῦ κομμικοῦ Λουδοβίκου τῆς ἐποχῆς μας, ὅστις παρ' ὀλίγον νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν μεστὴν τυραννίαν φράσιν «L'etat c'est moi». Ὁ «Ἐθνικὸς Κήρυξ» ἀναγράφει ἐν ἐπικεφαλίδι εἰς τὴν 24-7-51 «ὁ κ. Μπακόπουλος δὲν ἀναγνωρίζει ἐμπέμβασιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας». Ἡ «Βραδυνή» εἰς τὴν 21-7-51 γράφει ὁλόκληρον ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Πρωταθλητὴς» εἰς τὸ ὁποῖον μεταξὺ ἄλλων γράφει «...Καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ ὑπουργοὶ τοῦ Ἐρμεῖ Χότζα θὰ ἐδίσταζαν νὰ ὑπογράψουν ἔγγραφον τοιοῦτου περιεχομένου». Διὰ τὸν πρωταθλητὴν τοῖτον πάσης ὑπερβασίς δὲν ὑπάρχει οὐτε ἐννοια δ καίου, οὔτε Συμβούλιον Ἐπικρατείας. Ἡ «Ἐστία» τὴν 21-7-51 γράφει τὸ ἐξῆς καυστικώτατον «Ὁ οἰοδύποτε εἶναι τὸ Συμβούλιον Ἐπικρατείας, τὸ ὁποῖον αὐθαδέστατα καθήγησεν ὁ κ. Μπακόπουλος, διὰ νὰ τὸ ὑποκαταστήσῃ εἰς τὴν ἰδικὴν του θέλῃσιν». Μὲ τὸ αὐτὸ πνεῦμα γράφει ὁλόκληρος ὁ ἡμερήσιος τύπος. Ὁ δὲ ἄθλος τοῦ δικτατορικοῦ εἶναι ἡ περιφημία ἐπιστολῇ, δι' ἧς ἐκ τῶν προτέρων ἀρνεῖται πᾶσαν μεσολάβησιν ἢ ἀπόφασιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς προσφυγῆς μας. Ἀνα-

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΔΙΑΤΙ ΔΕΝ ΔΕΧΟΜΕΘΑ ΤΟ ΜΚΗΜΟΣΥΝΟΝ

Τόσον οἱ ἐ πρόσωποι τῆς «Κρατοῦσης Ἐκκλησίας», ἥτις καταδυναστεύει τραγικῶς ἐν ἑκατομμύριον πιστῶν, ὅσον καὶ μερικοὶ δειλοὶ (εὐάριθμοι) καὶ ἀνάνδρoι, μυρικόζουν καὶ ἀναμασσὺν τὸ «μνημόσυον» τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου.

Π ὅς ἀπαντᾷ: «ὅτι οὗτος δηλοῦμεν κατηγορηματικῶς ὅτι ἀπορρίπτεται πᾶσαν ἰδέαν ἢ πρότασιν περὶ μνημόσυνου διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους:

α) Ἡ ἀναφορά καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς μνημόνευσις τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου προϋποθέτει σύμπτωσιν φρονημάτων καὶ ὁμοφρονίαν. Τοιοῦτον ἡ δὲ συμβαίνει. Ἡμεῖς ἐπιμένομεν διὰ τὴν ἡμερολογιακὴν μεταρρύθμισιν διέσπασε τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας: ἐνῶ οἱ παράγοντες τῆς Κρ. Ἐκκλησίας θεωροῦν τὴν ἡμερολογιακὴν «διόρθωσιν» ὡς ἐσπερρεμένην σημασίαν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἡμερολογιακήν μεταρρύθμισιν κατεδικάσθη ὡς πανορθόδοξον Συνόδον (1583, κ.λ.π.), διὰ αὐτὸ δικαιούμεθα νὰ διακόψωμεν τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν καὶ πρὸ Συνοδικῆς ἀποφάσεως κατὰ τὸ πνεῦμα τῶν κανόνων.

β) Κατόπιν τῶν φοβερῶν καὶ ἀνευ προηγουμένου διωγμῶν, τὸ διαχωρίζον χάσμα κατέστη ἀγεφύρωτον. Ἡμεῖς θεωροῦμεν τὴν ἡμερολογιακὴν ὑποθέσιν τοῦ αὐτοῦ ἢ Κρατοῦσα Ἐκκλησία, κρατικὴν ἀξίωσιν καὶ ἀστυνομικὴν ἐπιστασίαν. Ἡμεῖς θεωροῦμεν τὴν Ἐκκλησίαν ὡς ἐλευθέραν καὶ ἀδέσμευτον, ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία θεωρεῖ ἐκ τῆς δούλης καὶ θεραπείας τῆς πολιτείας. Ἡμεῖς θεωροῦμε τὴν βίαν, ὡς ἐξ-νὴν καὶ ἀντίθετον πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ. Ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία ἀνήγαγε εἰς περικοπὴν τοῦ ἀστυνομικοῦ ἔμφους καὶ τὴν κτηνώδη βίαν. Πῶς λοιπὸν νὰ θεωρήσωμεν ἐκπροσώπους τῆς Χάριτος καὶ νὰ μνημονεύωμεν τοῦ Ἀνάστατος καὶ στραγγαλιστῆς τῶν θρησκευτικῶν μας Ἐλευθερίων.

γ) Ὁ ἱερός ἡμῶν Ἀγὼν ὡς ἰδέα προχωρεῖ ἀνεξαρτήτως τῶν εἰδικῶν συνθηκῶν. Ὡς ἐκ τούτου καὶ οἱ στρατιῶται τῆς ἰδέας, αὐτῆς ἡ Νικὸν ἢ ἀποδυνάμουν ἀγωνιζόμενοι.

δ) Δὲν ἀνεχόμεθα ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς λαϊμητοσύνης, νὰ συζητήσωμεν.

ε) ἔχει τὴν δύναμιν ἡ «Κρατοῦσα Ἐκκλησία» νὰ γράφομεν τὴν ἀνταρθεστάτην περικοπὴν διὰ τὴν ἰδίαν ὁ Ἑλληνικὸς λαός, ὁ βαρύτερος φιλελεύθερος, ὁποῦν δύσασμον ἄχθος φέρει ἐπὶ τῆς γάλακτος του.

«Ἐπὶ πλέον δε σημειοῦμεν ὅτι διὰ τὴν ἡμετέραν ὑπερσίαν καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἰδικῶν τῆς καθήκοντων, οὐδεμίαν ἐπίδρασιν θὰ ἀσκήσουν οὔτε τὰ διαβιβαστικά ὡς ἀνω ἔγγραφα, οὔτε οἱ «δὴποτε ἀπόφασις» ὡς ὡς οὔτε ὑποδείξεις τις ὁδηγήσονται μᾶς εἶναι νομικῶς ἀναγκαῖα διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἰδικοῦ μας ὑπερσίου καθήκοντος οὔτε οἱ «δὴποτε ἀπόφασις» ἢ ἐπεμβάσεις οἰοῦνται δύναται νομικῶς νὰ μᾶς παρεμποδίσουν ἀπὸ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἰδικοῦ μας καθήκοντος.»

Ἰδοὺ πῶς σκέπτεται «φιλελεύθερος» καὶ «Δημοκρατικός» ὑπουργός! Ἀτυχὴς ὁ Ἀνδρέας, ποὺ δὲν εἶχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὸν διορίσῃ ὑπουργόν του! Ἀτυχέστατος ὅμως καὶ ὁ Ἑλληνικὸς λαός, φέρων ἐπὶ τῆς ὁπερηγάνου γάλακτος του τὸ κακότεχνον αὐτὸ ἀντίγραφον τοῦ Διδικτοῦ.

Ἀλλὰ ἄς κλείσωμεν τὸ σημεῖο μᾶς με τὴν ὑπερσίου καὶ διδακτικὸν ἐπὶλογὸν τοῦ προσημαθέντος ἀρχιερέως τῆς Βορείου: «Εὐτυχὸς αἱ ἡμέραι τῆς παρηγορίας σου εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἑσπερίων εἶναι πλέον μετρημένοι, οἱ δὲ πράξεις, αἱ ἐνέργειαι καὶ αἱ ἀποράσεις σου πρέπει νὰ ἀνατραποῦν ἀπὸ τὴν πρώτην μετεκλογικὴν κυβερνήσιν.

Τὸ εὐχόμεθα. Ἀς προσέξωμεν δὲ ἰδιαίτερος τὴν σύστασιν ἰδικῶν ὅσοι πρόκειται νὰ ἐκτελέσωμεν τὸ ἐκλογικὸν μᾶς καθήκον εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ἀρκαδίας.

μᾶς κτυπήσῃ. Δὲν ἔχει ὅμως τὴν δύναμιν νὰ μᾶς διαφθείρῃ. Εἶναι λοιπὸν τοῦλάχιστον αἷμιον ὑπὸ τὸ κράτος τῆς φοβερᾶς αὐτῆς πίεσεως νὰ μᾶς πρὸ τείνῃ τὸ «Μνημόσυον» ὡς μέσον διαλλαγῆς καὶ εἰρηνεύσεως. Ἐπομένως δεχόμεθα νὰ συζητήσωμεν οἱ ἀπὸ τῆς πρὸ τῆς, ὅχι ὅμως ὡς σιδηροδέσμοι αἰχμάλωτοι, ἀλλ' ὡς ἐλεύθεροι ἰδεολόγοι. Ὅταν ἀρθοῦν τὰ μέτρα, δὲν ἐπανελεῖθαι ὁ γηραιὸς Δεσπότης, διὰ νὰ κυκλοφορήσῃ ἐλευθέρως οἱ ἀρχιερεῖς, τότε δυνάμεθα νὰ συζητήσωμεν ὑπὸ τὸ πρίσμα τῶν ἐθνικῶν καὶ εἰδικῶν σκοπιμότητων, ἰδὲς ὁποῖας σεβόμεθα καὶ ἀναγνωρίζωμεν.

Πάντως ὑπὸ τὸ κράτος τῆς οὐκλήρας καὶ ὡμῆς βίας ἢ περὶ μνημόσυνου συζητήσεως, ἀποτελεῖ συνθηκολόγησιν καὶ συμβιβασμὸν ἀνελπίστους τοῦ γοήτρου τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγώνος, καθορὰν προοσίαν τῶν τε ἰδεῶν καὶ καταπονομένων προσώπων καὶ τέλος τραγικὴν ἀρνήσιν πάσης ἡθικῆς καὶ ἰδεολογικῆς βάσεως τῆς μνημόσεως μᾶς.

ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗΣ

Ἡ ἡρωϊκότερα ἐποχὴ τοῦ χριστιανισμοῦ σελασγίζει πάντοτε στὴν ψυχὴ τοῦ ἐρευνητοῦ. ἦταν μιὰ περίοδος οὐρανίου μεγαλείου, ποὺ τὴν κατηνύαζε τὸ ἀπείρητο φῶς τῆς κατακόμβης καὶ τὴν ἐξαύλωνε τὸ ἄρωμα τοῦ λιβανίου.

Με κάθε ἐπιφύλαξιν γιὰ νὰ ἀποφύγουν τὴν ἐπαγούριον τῶν πραιτωριανῶν ἀλλὰ καὶ τὰ ἀδιάκριτα βλέμματα τῶν εἰδωλολατρῶν συνηθροίζοντο οἱ χριστιανοὶ κάτω στὶς κατακόμβες γιὰ νὰ ὑμνήσουν τὸ Θεὸ τῆς ἀγάπης: οἱ ὑπόγειοι αὐτὲς κατακόμβες ἦσαν τὰ ἐνδοξότερα ὁμητήρια τοῦ χριστιανικοῦ θριάμβου.

Ἐποχὴ παράλληλος. Ὅμαδες θλιμμένων χριστιανῶν ποὺ θέλουν νὰ λατρεύουν τὸν Θεὸν σὺν ἐλευθεροῖ προσκυνηταὶ καὶ ὅχι σὺν αἰχμάλωτοι τοῦ Ἰσλάμ, φεύγουν στὰ ἀπόκεντρα σημεῖα τῆς πόλεως, σὲ ἐρημικὰ καὶ μοναχικὰ Ἐκκλησιαστικὰ ἢ μαζεύονται στὸ διαμέρισμα κανενὸς φιλόξενου πιστοῦ γιὰ νὰ προσευχηθοῦν, νὰ ἀφίσουν τὴν καρδιά τους νὰ μιλήσῃ, νὰ δεχθοῦν τὴν πνευματικὴ τροφὴ στὴν ψυχὴ τους.

Βαθεῖα κατάνυξις χαρακτηρίζει τὶς συνάξεις αὐτῆς. Τὰ μάτια δακρύζουν δὲν ὁ ἱερεὺς προτρέπῃ: «ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους, ἵνα ἐν ὁμοφρονίᾳ ὁμολογήσωμεν».

Καὶ ὅταν πάλι εὐχεται ὁ λειτουργὸς «ἐν πρώτοις μνήσθητι Κύριε τοῦ ἐξορίστου ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν» οἱ πονεμένες καρδιές, ἀναπέμπουν τὶς θερμότερες εὐχές.

Ἐμβάσματα Συνδρόμων

Ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν κ. Σταύρον Καραμῆτσον Χαλκοκονδύλη 7.— Ἀθήνας

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092/1938
Διευθυντῆς: ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΡΑΜΗΤΣΟΣ
Χαλκοκονδύλη 7.— Ἀθήναι.

ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Γεώργιος Σερμπίνης.
Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι